

הגנת הלאומית

היום פוזלים הפוליטיקאים, וכי עוקר אותם המכונים שרים, לעי כר הגנת. והם מכריזים הכרזות מופצצות כפי שהגנת — לדעתם — רוצה לשמוע.

מכאן התופעה המוזרה שהם אומרים בדיוק את ההיפך — ברגע שהם עוזבים את הממשלה. אבל איש מהם אינו יכול לדבר כמו הגנת. לגנת יש סגנון שאינו ניתן לחיקוי. סוגנון שהפך עתה נחלת הממי שלה, נחלת המדינה, נחלת הפסי ברתה במאה ארצות.

סיגנון השורר בפנייהגות כגון: "הגויים התרגלו ליהודים שאפשר לרצח עליהם. הם לא יכולים להשלים עם יהודים שמונצחים..." הסכרת מצבנו בעולם! פשוט וברור. או: "מישהו חושב שאין לנו עוד מספיק צרות. שיש עוד מקום לאיזו צרה חדשה. אז הוא המציא את רעיון המדינה הפלסטינית..."

חזתידעת על הבעייה הגורלית ביותר העומדת בפני המדינה! או: "העם הזה רוצה בשלום, אבל לא נפרטס תכונות שלום ולא נשרטט נפוח עד אשר שליטיינרוב יישבו איתנו ליד שולחן אחד..." או החלטה להיכנע לכפיה הדתית לאורך כל החיות, אפילו על חשבון תדמיתה הדמוקרטית של המדינה בנימוק: "אני מוכנה ללכת וליתורים רבים כדי למנוע יצירת עובדה, שמישראל ייצא היתר ל-נישואי-תערובת..."

אף אחת מן הקביעות האלה לא תעמוד במבחן של ניתוח בחמיי שית של גימנסיה. הך ברמה של גן-הילדים.

אבל אין ויכוח. הוויכוח מת לפני שנה. בשביל מה דרוש ויכוח? המדינה נמצאת בגן. הגנת יודעת. הגנת צודקת. היא לא צודקת ב-99%. מי שאומר דבר נורא כזה, אומר שהיא טועה באחוז אחד. משמע שהוא טיפש, ילד רע.

שיעמוד בפניה. ואם מישהו בעולם מעז להטיל ספק קל שבסלים בתבונת הדברים, הרי הוא אנטי-שמי. ומה הפלא? כל הגויים אנטי-שמים. מפני שהיהודים מנצחים, וכי, העולם משתגע מאיתנו. שגוריי המדינות בארץ משתגעים. הגנת משגת.

★ ★ ★

ני מכריז בזה קבל עם ועולם: אני פורש מגן-הילדים. אני לא רוצה להיות בו. נמאס! אני אוהב ומעריך את הגנת בניני הילדים. הן ממלאות תפקיד חשוב בחברה. אבל נמאס לי לראות גנת בי ראש המדינה. נמאס לי סיגנון הגנת. אני מקבל עור-אחו כשאני שומע את הקול הצדקני, כשאני שומע פסוק הפותח במילים: "העם הזה..."

★ ★ ★

נמאס לי לראות ממשלה שחזלה לחשוב, בראשות גנת שלא השבה מחשבה חדשה מזה המישים שנה. מסכיבנו מתחוללת מהפכה. כל יום מצני אתגרים חדשים, פותח אפשרויות חדשות, כנות חדשות. כל יום זועק למחשבה חדשה, לפתרונות חדשים. רצו ילדים טובים רוקדים סביב הגנת הלאומית ושרים עוגה עוגה עוגה.

ומי אינו יהודי, ממילא אין צורך בדיוק בכיסי, בשמיעת דיעות נוגדות. וכי איה ערך יכול להיות לשמיעת דיעותיהם של ילדים קטנים?

זמן, בממשלה זו, אינו ילד קטן? פעם היה משה דיון. איש גדול, גבר וערץ. אדם בעל דיעות נמרצות, אם כי משחנות תכופות.

מה נשאר אחרי שנה בגן? ילד. ילד האומר יפה שלום לגי ננת. שלא יעלה כלל על דעתו ל-התנגד לביקה מדכרית. פעם — קשה לזכור — היה ינאל אלון.

מפקד הפלמ"ח. מצביא מהולל, אדם שהציע קיום מדיניים. מה נשאר? ילדי-טוביירושלים.

יחכן שהיה פעם אבא אבן. הוא כאמת ילד טוב מאוד. ילד המדקלם יפהיפה את דברי ה-גנת. ואפילו אנשים כמו שריהמשפטים ייש שפירא ופינחס ספיר הולכים על בהונות הרגליים.

לא יעלה על דעתם להמר את דבריה. פעם היה מאבקאיתנים בין יורשים, מלהמת גוגומנוג בין צעירים שאפתניים. עכשו יושבים כולם ושרים במקלה מלבבת.

עוגה-עוגה-עוגה.

★ ★ ★

אנשים התגמדו. המאבק בניהם ירד לדרגת אינטריגות ילדותיות. והוויכוח על עתיד המדינה — נדם.

פעם, בימים הטובים, פזלו פוליטיקאים לעבר דעת-הקהל. הם הכריזו הכרזות מופצצות כפי שהקהל — לדעתם — רצה לשמוע. ימים אלה עברו.

היא בטוחה תמיד. היא צודקת תמיד.

אין היא צודקת קצת. אין היא צודקת הרבה. אין היא צודקת כמעט תמיד. היא צודקת תמיד.

הנער בבית-הספר שואל שאלות. מוחו חוקר. מבטו חד. ולא חמד יודעת המורה להשיב חשובה העומדת במיבחן ביקורתו של התלמיד.

גם הילד בגן שואל שאלות. אבל אלה הן שאלות חמימות. והגנת משיבה עליהן בנקל. היא יודעת את החשובות. היא יודעת את כל התשובות.

נדמה לך שיש לך ראש-ממשלה. נדמה לך שיש מדינאית, חכמה ונבונה ומנוסה, המנהלת את ענייני המדינה במח שבה צלולה ובריעה מפוכחת. נדמה לך שיש מנהיגה, המלכדת סביבה את מיטב הכוחות במדינה, והמתווה באר מקיבל דרך בטוחה לעם בתקופה גורלית זו.

נדמה לך. אבל זוהי אשלייה. אין לך ראש-ממשלה, אין לך מדינאית, אין לך מנהיגה. יש לך משהו שונה לגמרי. יש לך גנת. הגנת הלאומית.

★ ★ ★

גנת היא מקצוע. היא תפקיד. היא משימה חברתית חשובה. קודם כל היא אופי. הגנת האמיתית נולדת להיות גנת.

אפשר ללמוד את תכונות המקצוע, כפי שעשו הרבה בחורות טובות בסמינרים. אבל את האופי אין מקבלים בשום סמינר. הוא מת-שמיים, מתת-ליחיי דות-סגולה.

יש הרבה גנות הממלאות את תפקידן באמונה, בכישרון, בהצלחה. אבל רק אחת מאלה היא גנת בלב ובנפש, גנת בכל רמ"ח אבי ריה, גנת בכל מילה ובכל תנו עיה, גנת בכל מצב ובכל עת. היא נכנסה לחדר — וכל הילדים הטר-בים יודעים מייד: הנה גנת. אין היא צריכה לומר דבר, לעשות דבר. היא מביטה בילדים — ובו ברגע הם הופכים לגן. כזו היא. הגנת הלאומית.

★ ★ ★

גנת היא החליף הראשון לאמא, בצאת הילד הפעוט מאחורי סינר הורתו אל העולם.

האמא מבינה את הילד, כי היא ילדה והיניקה וגידלה אותו. הגנת מבינה את הילד, מפני שהמוח שלה אינו רחוק מדי מן מוחו שלו. היא מבינה אותו באופן אינטואיטיבי, בגלל קירבה זו. שום עיון בספרים, שום לימוד מופשט, אינו יכול לבוא במקום קירבה בלתי-אמצעית זו.

הגנת האמיתית מבינה את הילד מפני שהיא משתדלת להבינה. היא מבינה את הילד, מפני שי היא חושבת כמוהו.

ובגלל קירבה זו, קירבה שאינה תלויה בגיל, היא נמשכת בכלל אל המקצוע הזה. תחת לפנות אל ההיראה בגימנסיה, אל עריכת-הדין או אל המדעים המדויקים. הגנת האמיתית היא ילדנית במיבנה המחשב שלה. בזה כוחה, בכוחה את הילדים.

★ ★ ★

גנת מדריכה את הילדים בגיל הרך ביותר. זה תפקידה. עולמה הוא עולם של דברים מוחלטים.

אין היא מתווכחת עם הילד. אין היא דוברת אל הילד בשפת אראו. אין היא אומרת לילד: אתה יכול לעשות כך, אבל אתה יכול לעשות גם כך. אין היא יודעת ספק מהו. אין היא מהססת. היא יודעת תמיד.